

Sygn. akt II Ca 234/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Leszczyńska

Sędziowie SO Irena Dobosiewicz (spr.)

SO Aurelia Pietrzak

Protokolant sekr. sądowy Tomasz Rapacewicz

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: **S. S.**

przeciwko: **Powiatowi (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tucholi

z dnia 27 grudnia 2012r. sygn. akt. I C 834/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł (sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 234/13

UZASADNIENIE

Powód S. S. domagał się zasądzenia od pozwanego Powiatu (...) kwoty 425 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 listopada 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, tytułem zwrotu części opłaty za wydanie karty pojazdu, którą uiścił w trybie administracyjnym w kwocie 500 zł. Wskazał, iż pobrana kwota 425 zł, jest świadczeniem nienależnym.

Pozwany domagał się odrzucenia pozwu, a gdy tego zarzutu Sąd Rejonowy nie podzielił, domagał się oddalenia powództwa.

Sąd Rejonowy w Tucholi postanowieniem z dnia 27 grudnia 2012r. odmówił odrzucenia pozwu, a następnie wyrokiem z tego samego dnia zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 425 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 16 listopada

2012r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części w zakresie odsetek oraz rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 kpc.

Ustalił Sąd Rejonowy, że powód w dniu 7 października 2005r. dokonał pisemnej rejestracji w Polsce samochodu sprowadzonego z innego kraju UE, marki S. (...). Z tego tytułu uiszczył opłatę administracyjną w kwocie 500 zł. W dniu 15 listopada 2012r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 425 zł.

Zważył Sąd Rejonowy, że skoro powód oparł swoje roszczenie na instytucji nienależnego świadczenia, to brak jest podstaw do odrzucenia pozwu.

W zakresie zaś zwrotu kwoty 425 zł, to Sąd rejonowy oceniając zasadność roszczenia, powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010r. sygn. akt. III CZP 37/10, Lex 578583, w której to Sąd

1

Najwyższy rozważając kwestię zwrotu nienależnie pobranych opłat za kartę pojazdu stwierdził na wstępie, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia wymaga przede wszystkim odpowiedzi na pytanie, czy przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 roku, na podstawie którego została od powoda pobrana opłata za kartę pojazdu zakupionego na terenie państwa należącego do Unii Europejskiej i sprowadzonego do Polski, był zgodny z prawem wspólnotowym.

W sprawie zgodności odpowiedniego przepisu rozporządzenia z 2003 roku z prawem wspólnotowym Europejski Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu w dniu 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07, zajął stanowisko, że art. 90 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie takiej, jak przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku. która to w praktyce była nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany.

Traktat WE jest umowa międzynarodową, ratyfikowaną przez RP, która była w odpowiednim trybie ogłoszona w Dzienniku Ustaw. Zgodnie zaś z przepisem art. 91 Konstytucji RP ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw RP, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana.

Postanowienie z dnia 10 grudnia 2007 roku ma skutek *ex tunc*, tj. wywołuje skutek od samego początku obowiązywania niezgodnego z prawem wspólnotowym przepisem. W świetle tego nakładanie opłaty za kartę pojazdu było od samego początku sprzeczne z prawem unijnym. Oznacza to, że kupujący pojazd i rejestrujący go po raz pierwszy w Polsce, nie był w ogóle zobowiązany do uiszczenia tej opłaty. Bez znaczenia zatem na roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia pozostaje odroczenie obowiązywania w mocy

2

przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku przez wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 roku.

Zatem uznając, że wykazane zostały przesłanki nienależytego świadczenia z art. 410 § 2 kc w zakresie zgłoszonego roszczenia, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 425 złotych (punkt 1 wyroku). O odsetkach orzeczono w związku z wezwaniem pozwanego do zapłaty, co miało miejsce w dniu 15 listopada 2012 roku, a co wynika z treści decyzji administracyjnej, i w konsekwencji począwszy od dnia następnego pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą świadczenia (art. 455 kc). W konsekwencji Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania o odsetki za okres wcześniejszy (punkt 2 wyroku). O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 kpc (punkt 3 wyroku).

W apelacji od punktu 1 i 3 wyroku pozwany zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów art. 199§ 1 pkt 1 kpc poprzez jego niezastosowanie, naruszenie art. 410§2 kc, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, naruszenie art. 2 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i art. 2§2 kpc przez jego niezastosowanie.

Wskazując na powyższe domagał się skarżący uchylecia wyroku i odrzucenia pozwu, ewentualnie zmiany wyroku i oddalenia powództwa i orzeczenie odpowiednio, o kosztach procesu za I i II instancję.

Powód do apelacji nie ustosunkował się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Wobec niekwestionowania przez pozwanego ustaleń Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy przyjmuje ten stan faktyczny za własny.

W zakresie zarzutu nie zastosowania art. 199§1 pkt 1 kpc to Sąd Okręgowy w pełni podziela argumenty zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z

3

16 maja 2007r. III CZP 35/07 i NSA z 4 lutego 2008r. sygn. akt I OPS 3/07/Lex nr 341207/ i stwierdza, że to powodowi przysługuje prawo wyboru drogi do dochodzenia zwrotu kwoty 425 zł. Skoro powód wniósł pozew o zapłatę wskazując jako podstawę faktyczną nienależność tego świadczenia, to oczywistym jest, że dla rozpoznania tak sformułowanego żądania właściwa jest droga cywilna.

Pozostałe zarzuty apelacyjne pozwanego także są bezzasadne.

Sąd Rejonowy trafnie odwołał się do postanowienia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu z dnia 10 grudnia 2007r. w sprawie C 134-07 oraz uchwały Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2010r., sygn. akt. III CZP 37/10, Lex nr 57 8583/, która to uchwała została przez Sąd Rejonowy omówiona szeroko w uzasadnieniu.

Konsekwencją tych rozważań jest przyjęcie, w ślad za Sądem Rejonowym, że powód należycie wykazał przesłanki nienależnego świadczenia, o którym mowa w art. 410§2 kc.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na

mocy art. 385 kpc.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem